

Kedves István,

A veled készült HVG-interjú olvasván¹ nem értem, mitől vagy ilyen mérges és kiábrándult? A másik oldal mindent kritikátlanul kritizál, de tőled elvárná az ember, hogy ezt kellő objektivitással tedd. Ugyan miért kellene egy 15 tagú bírói testületnek olyan jogokat adni, hogy felülbírálhassa a törvényhozást? És ha mondjuk 8:7 vagy 9:6 arányban megállapítják valamiről, hogy alkotmányellenes, akkor az azért az, mert közülük 1-2-3-mal többen úgy látják? Ez nevetséges. Mire fel írhatja felül néhány, a parlament által választott ember a parlament döntését? – az alkotmányról nem is beszélve. Így jutunk el oda, amit a minap a tv-ben Boros Péter is felelegetett, hogy a portugál alkotmánybíróság „alkotmányellenesnek” találta a közalkalmazottak 13-14. havi fizetésének megvonást, erre fel elbocsájtottak harmincezer közalkalmazottat (csak hogy eleget tegyenek a „trojka” megszorítási elvárásainak), és az már nem volt alkotmányellenes. Vagy hogy „alkotmányellenes” az a döntés, hogy nem lehet életvitelszerűen, mocsokban és bűzben élni a közterületeken...² Hát nem látod, mennyire nevetségesek ezek a dolgok?

Miért kellene a sokszor öncélú, életidegen, jogelméleti elvektől korlátozott jogász okoskodásnak előnyt adni a józan, gyakorlatias megfontolásokkal szemben?

És már Te is attól rettegsz, hogy Európa közepén Orbán Viktor diktatúrát épít ki? Hát már téged is emlékeztetni kellene arra, hogy a magyar történelem – a kezdetektől fogva – összehasonlíthatatlanul toleránsabb volt a boszorkányok, eretnekek, reformátorok millióit megkínzó, megégető Nyugat-Európához képest? Hogy Magyarországon sem a fasizmusnak, sem a kommunizmusnak nem volt gyökere? Nevetséges. Jól nézünk ki, ha már Te is Hitlerrel példálózol.

A németek esetében érthető az erős alkotmánybíróság szükségessége.³ De miért kellene nekünk a németeket követni? Miért ne követhetnénk az angolokat? Mennyivel volt az angol történelem (ezeréves történelmet mondok, nem XX. századot) demokratikusabb, mint a magyar? Mitől benned ez a görcsös félelem? Attól, hogy Orbán begyűjti a labdákat, és nem osztogat, ő maga akarja a gólokat is rúgni? És emiatt már akárki (Medgyessy, Gyurcsány, Bajnai, Mesterházy) jobb miniszterelnök lenne? Nevetséges. Egy igazi demokratának jobban kellene bíznia a választók akaratában, de főként tisztelni azt.

Nyugodt időkben biztosan az az ideális vezető, aki ügyel a fair hatalommegosztás részleteire. De egy súlyos gazdasági válság közepén, amikor az államcsőd reális fenyegetés, határozott, döntőképes, a helyzetet jól átlátó, a feladatokat súlyozni képes, az erőszakosságtól és jogi trükköktől sem visszariadó politikai vezetőre van szükség. (Soroljak történelmi példákat?) Orbán és Matolcsy megmentették az országot a gazdasági összeomlástól. Az összes többit ennek fényében kell megítélni.

¹ 2013. április 6.

² A tél beálltakor nem kis iróniával állapította meg valaki az általad alapított Heti Válaszban, hogy néhány hajléktalan – alkotmányos jogával élve – megfagyott az éjszaka. (Miközben a számukra létrehozott szállásokon volt elegendő hely.)

³ Egyébként már ők is egyre gyakrabban morgolódnak emiatt – átérezve a helyzet paradox voltát.

Azt mondd, hogy „... egypárti alaptörvény született, amit nem lehet másként értelmezni, mint az ellenzék szimbolikus kitagadásaként a nemzet politikai közösségéből”. Ez szép, hangzatos mondat. De mi a gyakorlati értéke? Nulla. Az ellenzék számára nem volt alkotmányozási kényszer-helyzet, tehát amivel nem értett volna egyet, abba nem egyezik bele, és minden marad a régiben.

Interjúd az alkotmány legutóbbi módosításairól szól, de oly módon, hogy a részletek szóba sem kerülnek, mintha az egész antidemokratikus és elvetendő lenne. Feltételezem, hogy a politikai hirdetésekre vonatkozó módosítást is velejéig antidemokratikusnak tartod, mint más liberális. Ezek szerint az amerikai rendszer lenne az ideátok? Ahol a jelöltek kampánya az üzleti élet támogatóitól függ, hogy aztán – ha hatalomra kerülnek – az adományozók elvárásait az összegek arányában konkrét intézkedésekre, törvényekre kényszerüljenek lefordítani? Ez aztán a demokrácia! Vagy a német demokrácia a példakép? Ahol egy idézeteket nem feltüntető (és ezért joggal visszavont) disszertáció miatt nem csak a politikust teszik tönkre (joggal) de az embert is és kiüldözik az országból? Vagy egy „soft loan” miatt leváltják az államelnököt (joggal), de utána ráállítanak (feleségére, családja távolabbi tagjaira, teljes múltjára) egy húsz fős nyomozói csapatot, köztük öt ügyésszel, és 20.000 oldalas nyomozati anyag alapján sem tudják bíróság elé állítani? (Viszont családját felbomlasztják, emberileg tönkreteszik, meghurcolják.) Vagy ahol óvodások fejét tömik azzal, hogy Magyarországon diktatúra épül ki? (Amiből szegény kis emberkék – köztük az én unokám – fejébe csak az jut el, hogy valakiket nagyon nem kell szeretni...) Ahol egy jelentéktelen kis nő – aki valamilyen véletlen folytán szövetségi családügyi miniszter lett – azt javasolja, hogy a hímsovinizmus elleni harc jegyében a der Gott helyett das Gott-ot kell használni? És mesekönyveket írat át? Ez lenne az alkotmányos fékek és korlátozások mintaállama? ... Ahol a liberális mocskok sajtónak semmi sem szab korlátot? Miközben elsiratja a magyarországi fékek és ellensúlyok felszámolását, féktelenül hazudozik? És Magyarországról gátlástalanul ír és mond valótlanosságokat? – (nem politikai kommentárokról beszélek, hanem valótlanosságokról, már-már goebbelsi manipulációkról)... Miközben a Wiedervereinigung óta legalább 140 faji indíttatású gyilkosság történt és havi gyakorisággal fedeznek fel neonáci összeesküvéket és fegyverraktárakat?

Azon keseregsz, kedves István, hogy ha nem lesz ellenzéki kétharmad, nem lehet majd megváltoztatni az alkotmányt. De mi a baj ezzel az alkotmánnyal? Az, hogy a keresztény gyökereket hangsúlyozza? És nem fogadja el a homoszexuálisok együttélését házasságnak? Nekem már Nyugat-Európa rég nem példaképem. Dekadens, beteges értékrendű társadalmak ezek; melyek ugyanakkor gátlástalanul kizsákmányolják (igen, kizsákmányolják!) az európai perifériákat.

Nem fér a fejembe, hogy lehet ilyen szűken megítélni egy kormány teljesítményét. Arra nem gondolsz, mi lett volna Magyarországgal, ha olyan kormánya van, amely engedelmeskedik a „hármast” kívánságainak? (Márpedig minden más változat ezt tette volna és tenné most is.) Az ő gazdaságpolitikájuk abban merülne ki, hogy azt teszik, amit a Nyugat elvár tőlük. Államcsőd lenne, totális társadalmi dezintegrálódás (ha ugyan nem felkelés, lázadás), a déli periféria sorsára jutottunk volna. (Remélem, nem a csehekkkel, lengyelekkel, baltiakkal, szlovákokkal példálózol; őket távolról sem köti így gúzsba az államadósság.) Jó lenne, ha lenne valamirevaló gazdasági fellendülés; de ha csak a válság elkerülését sikerült elérni az „unorthodox” gazdaságpolitikával, már az is elévülhetetlen érdeme e kormánynak.

A mindenhol végbemenő központosítás persze hogy nem a helyi és szakmai autonómiákon alapuló polgári fejlődés ideája – de hát jelentkezzen az, aki ennek az idióta nyugati

követelésnek, a költségvetési hiány 3 százalék alatt tartásának máshogy meg tudna felelni...⁴ (Persze lehet azzal érvelni, hogy ha Orbán stílusa nem ilyen konfrontatív lenne, akkor az EB sem feszítené pattanásig a húrokat; de ha Orbán nem ilyen lenne, akkor valószínűleg ezeket a hajmeresztő intézkedéseket sem merné meglépni – melyeknek köszönhető, hogy Magyarország nem omlott össze.)

Vagy melyik kormány tett eddig ennyit a demográfiai helyzet javítása érdekében? Ezt sem becsülöd? (Tudom, rosszak a legutóbbi adatok, de akkor milyenek lennének, ha az IMF bent lenne az országban, és a gyes, gyed talán már nem is létezne?) Nem értékeled azt sem, amit a nemzeti függetlenségünkért tesznek? (Szeretnél olyan országban élni, ahol az Európai Bizottság és a nemzetközi pénzvilág leváltja a népszavazás kiírását tervező miniszterelnököt és saját jelöltjét ülteti a helyébe?) A devizahitelek megsegítése, az önkormányzati adósság konszolidálása sem mond neked semmit? Vagy a közmunka kiterjesztése sem? Aminek eredményeképpen munkátlan, segélyen élő cigányok és nem cigányok tízezreit valahogy mégis csak dologra fognak? (Maholnap még megérvük, hogy a jogvédők áskálódásának hatására ezt meg majd rabszolgamunkának, kényszerítésnek minősítik.)

Végül egy személyes (sőt, személyeskedő) megjegyzés, amit nem nagyon lehet kikerülni. Úgy tűnik, mintha megindultál volna azon az úton, amin Dávid Ibolyák is elindultak, és Bokrosnál kötöttek ki. Schmidt Mária, meg Stumpf Pista is megindult – kíváncsi vagyok, hol fognak kikötni. A „fenotipikus” esete ennek a „fejlődésnek” Debreczeni József. Ő már paranoiás, klinikai eset. Egy elmegyógyász számára biztos érdekes vizsgálódási terep lenne, miért van az, hogy Orbán Viktor a közvetlen munkatársaiból ilyen szélsőséges reakciókat vált ki (mindkét irányban). De én úgy gondolom, hogy egy jó politikus és közíró nem engedheti meg magának, hogy csak a személyes elfogultság, sőt, elvakultság irányítsa. Bármilyen is legyen miniszterelnökünk személyisége (és a kívülállók számára esetleg ismeretlen módszerei), én a követett célokat és az eredményt nézem (amelyeket ugyan nem szentesít az eszköz, de egyelőre nem látok olyan súlyos áldozatokat, amelyek az eredményt ne igazolnák). A célokkal teljes mértékben azonosulni tudok, az eredményeket pedig sokra értékelem. A módszerek ehhez képest másodlagosak. A magyar demokrácia felszámolásától pedig egyáltalán nem tartok. A „jogállami lét”, a jogállammal történtek megítélése számomra politikai és nem mindent felülíró elvi kérdés.⁵ Én nem lelkesedtem Sólyom László alkotmánybírói tevékenységéért; azért a nyugati mintát majmoló, több vonatkozásban kontraproduktív jogrendszerért, ahol a bűnözőknek több joga van, mint a tisztességes embereknek.

Én még emlékszem, amikor a Heti Válaszban hétről-hétre szóvá tetted a liberális-szocialista oldal hazugságait, ferdítéseit, és most abban a lapban panaszkodsz, amelyet annak idején oly sokszor lelepleztél? Ennyire megváltozott volna a helyzet? (A HVG biztos nem.)

Baráti üdvözlettel:

⁴ E követelés nyilvánvaló célja, hogy az Orbán-kormányt megbuktassa; szélesebb értelemben pedig az, hogy a periférikus országok képesek legyenek hitelek törlesztésére, nehogy magukra költsék a pénzt. Persze tudom, szakmailag az indokolja, hogy a magas költségvetési hiánnyal egyes országok ne inflálhassák el a közös pénzt. És a nem euróövezeti tagok pedig vállalták, hogy át fognak térni az euróra, ehhez pedig a maastrichti kritériumokat teljesíteniük kell – ami válság idején értelmetlen, sőt, kifejezetten káros.

⁵ Vagy két éve Pokol Béla (aki számomra az egyik legfontosabb igazodási pont) fejtette ki erről a véleményét: jogállam és/vagy demokrácia. Nemrégiben Techet Péter írt árnyalt áttekintést a témáról a Nemzet 2013. március 20-i számában (Változatok a jogállamra).

Kiss Károly

Utóirat:

Május 21-i hír, hogy az Alkotmánybíróság jóváhagyta a módosításokat. (Hát már mindenki Fidesz-bérenc ebben az országban?)